

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/2/2021
Identifikačné číslo spisu: 1215215179
Dátum vydania rozhodnutia: 18.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1215215179.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: LiNi s. r. o., so sídlom v Moravskom Svätom Jáne, Moravský Svätý Ján č. 7, IČO: 47 574 101, zastúpenej spoločnosťou URBAN STEINECKER GAŠPAREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom v Bratislave, Havlíčkova č. 16, IČO: 47 244 895, proti žalovanej: EURO - ŠTUKONZ a.s., so sídlom v Bratislave, Podunajská č. 23, IČO: 35 972 297, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK s.r.o., so sídlom v Nitre, Štefánikova č. 7, IČO: 36 868 876, o zaplatenie 10.648,25 € s príslušenstvom, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/187/2018-284 z 5. marca 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.

II. Žalovaná má proti žalobkyňi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 22Cb/281/2015-171 z 11. apríla 2018 zamietol v celom rozsahu žalobu, predmetom ktorej bol nárok na zaplatenie sumy 10.648, 25 € s príslušenstvom a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním dospel k záveru o neopodstatnenosti žaloby, ktorá nemá oporu v zákone. Žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno, keď požadovala zaplatenie faktúry č. 150030 vystavenej dňa 25. mája 2015 a splatnej dňa 1. júna 2015, ktorou žalovanej fakturovala storno dobropisu č. 140096 vystaveného k faktúre č. 140028 na základe odstúpenia od dohody o urovaní záväzkových vzťahov a vysporiadaní záväzkov (pokonávka) uzavretej medzi sporovými stranami dňa 25. novembra 2014. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohoda o urovaní záväzkových vzťahov a vysporiadaní záväzkov uzavretá medzi sporovými stranami dňa 25. novembra 2014, je platná a účinná. Dohoda má všetky zákonné náležitosti v zmysle ust. § 585 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a súd prvej inštancie mal za to, že bola uzavretá dobrovoľne, bola prejavom slobodnej a vážnej vôle zmluvných strán, čo jasne vyplýva z bodu VII.1 dohody, ako aj

následných vlastnoručných podpisov štatutárov zmluvných strán. Uvedené preukazuje i skutočnosť, že žalovaná, v zmysle danej dohody, žalobkyňa plnila (napr. splatné záväzky v sume 82.293, 71 € podľa bodu III.4.1.) a žalobkyňa tieto plnenia od žalovanej prevzala. Žalobkyňa súdu prvej inštancie nepreukázala, že by neplatnosť tejto dohody v rámci svojho vzťahu k žalovanej pre nedostatok slobodnej vôle namietala, prvýkrát vzniesla námietku jej absolútnej neplatnosti až v predmetnom spore na pojednávaní dňa 9. mája 2016. Irelevantnosť tvrdení žalobkyne v tomto smere potvrdzuje i fakt, že na základe zmienenej dohody o urovnaní z 25. novembra 2014, ktorú v predmetnom konaní považuje za absolútne neplatnú, si v samostatnom spore vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 23Cb/161/2015 uplatnila voči žalovanej zaplatenie sumy 8.897,50 €. Štatutárny zástupca žalobkyne pri výsluchu uviedol, že predmetnú dohodu o urovnaní podpísal pod tlakom nepriaznivej finančnej situácie a za nevýhodných podmienok, avšak taká skutočnosť v zmysle ust. 267 ods. 2 zákona č. 513/1991 Z. z. Obchodného zákonníka nezakladá neplatnosť dohody o urovnaní a rovnako nie je dôvodom na odstúpenie žalobkyne od dohody. Z bodu VII. 2. dohody je zrejmé dojednanie zmluvných strán, že ich záväzkový vzťah na základe dohody o urovnaní sa spravuje Obchodným zákonníkom, preto uzavretie zmluvy v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok nie je dôvodom na odstúpenie účastníka od zmluvy. Žalobkyňa nezaložila do spisu odstúpenie od dohody o urovnaní, súdu prvej inštancie preto nie je zrejmé, či bolo uskutočnené v písomnej forme, za akých podmienok a z akého dôvodu k nemu došlo. Jediný prípustný dôvod odstúpenia žalobkyne od predmetnej dohody o urovnaní by bol v zmysle bodu VI.1. prípad, ak by žalovaná nesplnila svoj záväzok, uvedený v čl. III.4.1. dohody riadne a včas, ktorú skutočnosť v spore nepreukázala. Navyše nijak nerozporovala tvrdenie žalovanej, že v zmysle dohody o urovnaní vyplatila žalobkyňi všetky splatné záväzky spolu v sume 85.293, 71 € (bod III.4.1. dohody) a sumu 7.356,84 € predstavujúcu splatné zádržné k 27. marcu 2017. Súd prvej inštancie s poukazom na uvedené uzavrel, že odstúpenie žalobkyne od dohody o urovnaní z 18. mája 2015 bolo neplatné, a teda dohoda o urovnaní z 25. novembra 2014 je naďalej platná a účinná. Keďže žalobkyňa sa v bode III.3. dohody o urovnaní zaviazala vystaviť do 3 dní od podpisu tejto dohody dobropis k faktúre č. 140028 vo výške 10. 648,25 € a zmluvné strany súhlasili so započítaním vystaveného dobropisu s faktúrou č. 140028, a to vo výške, v akej sa vzájomne kryjú (v sume 10.648, 25 €), žalobkyňi nevzniklo voči žalovanej právo na zaplatenie faktúry č. 150030, ktorý nárok je predmetom prebiehajúceho sporu, pričom faktúra predstavuje storno dobropisu č. 140096 k faktúre č. 140028.

3 Na základe odvolania žalobkyne rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 1Cob/187/2018-284 z 5. marca 2020 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) ako vecne správny potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi v rozsahu 100%. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP). Po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj obsahu spisového materiálu a odvolania žalobkyne dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel s správnym skutkovým zistením a vec správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie náležite a logicky odôvodnil. Odvolací súd mal za to, že nie je daný dôvod na opakovanie alebo doplnenie dokazovania v súlade s ust. § 384 CSP, a preto bol viazaný skutkovým stavom veci tak, ako bol zistený súdom prvej inštancie v súlade s ust. § 383 CSP. Krajský súd v Bratislave ďalej uviedol, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí a jeho závery nie sú arbitrárne. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania, tiež citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Na podporu správnosti vyslovených právnych záverov súdu prvej inštancie obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobkyne dodal, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 25. novembra 2014 došlo k uzavretiu dohody o urovnaní podľa ust. § 585 a nasl. Občianskeho zákonníka. Spornou zostala otázka platnosti zmienenej dohody. Žalobkyňa tvrdila, že dohoda o urovnaní je neplatná, keďže bola uzavretá v dôsledku psychického nátlaku zo strany žalovanej, následkom čoho došlo k uzavretiu dohody za použitia bezprávnej vyhrážky. Odvolací súd v danej súvislosti ozrejmlil, že tvrdenia žalobkyne neboli v spore preukázané. Tak ako nebolo preukázané použitie bezprávnej vyhrážky zo strany žalovanej, rovnako nebola preukázaná absencia vôle žalobkyne, resp. jej konateľov pri uzatváraní dohody. V nadväznosti na

uvedené odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštancie uviedol, že dohoda o urovaní uzavretá medzi sporovými stranami je platná a účinná. Z dokazovania vyplýva, že bola uzavretá dobrovoľne a bola prejavom slobodnej a vážnej vôle zmluvných strán, podpísaná štatutárnymi zástupcami sporových strán. Následne bolo z dohody aj plnené, pričom žalobkyňa toto plnenie prijala. Žalobkyňa namietla neplatnosť dohody až v predmetnom spore na pojednávaní dňa 9. mája 2016. Napriek tvrdeniu žalobkyne, že od dohody odstúpila, listinný doklad do spisu nedoložila. Zo spisu taktiež vyplýva, že v inom konaní pred Okresným súdom Bratislava II žalobkyňa žalovala plnenie (zádržné) práve z dohody o urovaní. Navyše zo zápisnice z pojednávania v predmetnom spore zo dňa 7. novembra 2016 vyplýva, že štatutárny zástupca žalobkyne Ondrej Juriga vo svojej výpovedi uviedol, že žalobkyňa odstúpila od dohody o urovaní preto, lebo zo strany žalovanej nedošlo k presnému plneniu, a nie z dôvodu nedostatku slobody vôle žalobkyne. Ďalej uviedol, že pred podpisom dohody o urovaní prebiehali medzi sporovými stranami rokovania asi dva mesiace. Krajský súd v Bratislave uzavrel, že správaním sa strán sporu v rámci rokovania a podpísaním dohody o urovaní bolo jednoznačne preukázané, že dohoda bola uzavretá platne, pričom v nej bolo dojednané započítanie vzájomných pohľadávok účastníkov zmluvy, čím došlo k zániku záväzku žalovanej, preto súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu z dôvodu zániku záväzku započítaním zamietol.

4 Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, v ktorom navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Žiadala priznať i náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%. Prípustnosť svojho dovolania žalobkyňa odôvodnila podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň namietla, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa ust. § 420 písm. f) CSP žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že odvolací súd sa v rámci odvolacieho konania prakticky vôbec nezaoberal argumentáciou a odvolacími námietkami žalobkyne uvedenými v podanom odvolaní, keď sa vo svojej podstate obmedzil len na sumarizáciu odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Domnieva sa, že odvolací súd vôbec nevysvetlil na podklade čoho dospel k záveru, že dohoda o urovaní, uzavretá medzi sporovými stranami, spĺňa náležitosti platného právneho úkonu, keďže podľa jej názoru, obsah dohody je v priamom rozpore s ust. § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vykonaným dokazovaním bolo preukázateľne dokázané, že konanie žalovanej vyvolávalo v žalobkyni odôvodnený strach z protiprávnej hrozby, ktorý spočíval v tom, že ak dohodu o urovaní nepodpíše v znení a za podmienok, ktoré sú výhodné výlučne len pre žalovanú, žalobkyňa sa dostane do takej situácie, kedy nebude objektívne schopná naďalej vykonávať podnikateľskú činnosť a bude jej hroziť konkurz. Pôvodcom bezprávnej vyhrážky, ktorá ovplyvnila slobodnú a vážnu vôľu žalobkyne bol druhý účastník dohody o urovaní, žalovaná, a preto záver odvolacieho súdu, týkajúci sa dobrovoľného uzavretia dohody zo strany oboch jej účastníkov, pričom vôľa žalobkyne bola slobodná a vážna, je nepravdivé. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalobkyňa uviedla, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľka videla pochybenie na strane odvolacieho súdu v tom, že súd sa bez uvedenia akéhokoľvek relevantného dôvodu odklonil od právneho názoru vysloveného v rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 87/93, PL. US 16/95 a II. ÚS 80/99, podľa ktorých, predvídateľnosťou rozhodnutia sa naplňuje materiálne chápanie právneho štátu a vylučuje sa priestor pre prípadnú svojvôľu. Požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v obdobných podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neoddeliteľnou súčasťou princípu právnej istoty. Preto odvolací súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia mal nepochybne uviesť, prečo právny názor vyslovený v rozhodnutí, na ktoré žalobkyňa poukázala, nepovažoval za správny, keďže súdy už otázku platnosti, resp. neplatnosti dohody o urovaní riešili v iných konaniach, pričom dospeli k opačnému právnomu záveru ako v danom prípade dospel súd prvej inštancie i odvolací súd. Dovolateľka na dôvažok uviedla, že rešpektuje, že odvolací súd nebol v danom prípade viazaný právnym názorom vysloveným v skôr vydaných rozhodnutiach v iných konaniach, avšak je názoru, že správne by odvolací súd postupoval, resp. konal by v súlade s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ak by

náležitým spôsobom ozrejmil, prečo právne názory, vyslovené v dotknutých rozhodnutiach, nepovažuje za správne. Dovolateľka súčasne požiadala, aby súd odložil vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu v zmysle § 444 ods. 1 CSP až do právoplatného skončenia dovolacieho konania. Návrh na odklad odôvodnila tým, že nevyhovením návrhu na odklad vykonateľnosti by žalobkyni hrozila ťažká ujma spočívajúca v náhrade trov konania voči žalovanej, čo by malo značne negatívny dopad na už i tak nepriaznivú ekonomickú situáciu žalobkyne.

5 Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol a žalovanej priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%. Uviedla, že podľa jej názoru súdy oboch inštancií sa dostatočne vysporiadali s dôkazmi a argumentáciou strán, pričom dospeli k správny právny záverom. Žalovanej nie je známy jediný podstatný dôkaz, ktorý by žalobkyňa navrhla vykonať a súd by jej nevyhovet. Skutočnosť, že súdy nevyhodnotili dôkazy tak, ako si žalobkyňa želala, nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Čo sa týka opodstatnenosti namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, žalovaná sa domnieva, že žalobkyňa v danej súvislosti poukázala na judikatúru, ktorá nesúvisí s posúdením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Žalobkyňa poukázala iba na judikatúru vo vzťahu k princípu právnej istoty, avšak daná právna otázka nebola predmetom sporu a pravdepodobne súvisí s podporou dovolacieho dôvodu v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP. Na záver dodala, že princíp právnej istoty a právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia nie je právnym posúdením dôležitej otázky, ale procesné právo strany.

6 K vyjadreniu k dovolaniu sa vyjadrila žalobkyňa s tým, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojho písomne podaného dovolania a zotrváva na svojom dovolacom návrhu z 23. júla 2020. Je názoru, že svoje dovolacie dôvody, vrátane dôvodu v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v dovolaní jasne vymedzila.

7 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle ust. § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal najskôr, či je dovolanie žalobkyne podané včas, t. j. v zákonom určenej lehote. Vychádzal pritom z ustanovenia § 427 odseku 1 CSP, podľa ktorého sa dovolanie podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. Dovolací súd aplikoval tiež ustanovenie § 121 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého sa lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Podľa ustanovenia § 121 ods. 4 CSP platí, že ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

8 Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že lehota na podanie dovolania je dvojmesačná a počítá sa od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu, teda subjektu oprávnenému na podanie dovolania v zmysle § 424 CSP. Keďže ide o lehotu určenú podľa mesiacov, pre jej počítanie platí pravidlo vyjadrené v ustanovení § 121 ods. 3 CSP, ktoré upravuje nielen koniec, ale aj začiatok (prvý deň) plynutia lehoty. V zmysle uvedeného pravidla je prvým dňom lehoty „deň, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty“, v danom prípade je ním deň doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu žalobkyni (dovolateľke). Posledným dňom lehoty je potom (s odstupom dvoch mesiacov) „deň, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty“.

9 V preskúmvanej veci bol dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/187/2018-284 z 5. marca 2020 doručovaný právnenému zástupcovi žalobkyne a právnenému zástupcovi žalovaného v súlade so zákonom č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente).

10 Podľa ust. § 32 ods. 5 písm. b/ zákona o e-Governmente, elektronická úradná správa, vrátane

všetkých elektronických dokumentov, sa považuje za doručení, ak nie je adresátom orgán verejnej moci a doručuje sa do vlastných rúk, dňom, hodinou, minútou a sekundou uvedenými na elektronickej doručenke alebo márnym uplynutím úložnej lehoty podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvedel.

11 Z elektronickej doručky založenej v súdnom spise (č. l. 292) vyplýva, že rozsudok odvolacieho súdu bol doručení do elektronickej schránky právneho zástupcu žalobkyne dňa 12. mája 2020 o 11:18 hodine. Pretože žalobkyňa bola v odvolacom konaní zastúpená spoločnosťou URBAN STEINECKER GAŠPAREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom v Bratislave, Havlíčková č. 16, IČO: 47 244 895 ako zástupcom so splnomocnením pre celé konanie, dorúčením rovnopisu rozsudku odvolacieho súdu do úradnej elektronickej schránky zástupcu nastali právne účinky doručenia rozhodnutia žalobkyňi (§ 110 ods. 1 CSP). Zároveň týmto dňom začala žalobkyňi plynúť dvojmesačná lehota stanovená zákonom na podanie dovolania (§ 427 ods. 1 CSP), ktorá uplynula v pondelok 13. júla 2020 (o polnoci daného dňa). Keďže koniec lehoty pripadol na nedeľu 12. júla 2020, v súlade s ust. § 121 ods. 4 CSP, posledným dňom lehoty je najbližší nasledujúci pracovný deň, teda pondelok 13. júla 2020. Vo veci nebolo vydané opravné uznesenie, preto neprichádza do úvahy použitie druhej vety § 427 ods. 1 CSP, v zmysle ktorej lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

12 Podľa ustanovenia § 121 ods. 5 CSP, lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

13 Podľa ustanovenia § 447 písm. a/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak bolo podané oneskorene.

14 Zo sprievodnej dokumentácie elektronicke podaného dovolania, nachádzajúcej sa v súdnom spise (č. l. 363 a nasledujúce), dovolací súd zistil, že dovolanie žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu bolo doručené súdu prvej inštancie dňa 23. júla 2020 o 16:59 hod., teda po uplynutí zákonom predpokladanej dovolacej lehoty, pričom návrh na odpustenie zmeškania lehoty v súlade s § 122 CSP podaný nebol. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol ako podané oneskorene podľa ust. § 447 písm. a/ CSP bez toho, aby sa zaoberal jeho obsahom, resp. jeho prípustnosťou a dôvodnosťou.

15 Na podporu správnosti vysloveného záveru Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že neušlo jeho pozornosti využitie inštitútu dočasnej ochrany v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 92/2020 Z.z. , ktorým sa mení a dopĺňa zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID - 19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, zo strany žalovanej. Z oznámenia č. DOCH000018, sp. zn. 12CRe/1/2020, zverejneného v Obchodnom vestníku č. 93/2020 z 18. mája 2020 vyplýva, že na základe žiadosti žalovanej o poskytnutie dočasnej ochrany (žiadosť sp. zn. 12CRe/1/2020 z 13. mája 2020) Okresný súd Trnava dňa 14. mája 2020 žalovanej poskytol dočasnú ochranu v súlade s ust. § 15 ods. 1 zákona o mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením COVID - 19 a v justícii.

16 Podľa ust. § 8 zákona č. 62/2020 Z .z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID - 19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení platnom a účinnom ku dňu podania dovolania, účelom dočasnej ochrany je vytvorenie časovo obmedzeného rámca s nástrojmi na podporu efektívneho riešenia negatívnych následkov šírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby Covid - 19 na podnikateľov prevádzkujúcich podnik.

17 Ak žiadosť spĺňa predpísané náležitosti, súd podnikateľovi bezodkladne poskytne dočasnú ochranu, a to tak, že vydá potvrdenie o poskytnutí dočasnej ochrany. Potvrdenie o poskytnutí dočasnej ochrany sa doručuje uložením v spise (§ 15 ods. 1 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach

v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID - 19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony platnom a účinnom ku dňu podania dovolania).

18 Podľa ust. § 17 ods. 7 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID - 19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení platnom a účinnom ku dňu podania dovolania, lehoty na uplatnenie práva voči podnikateľovi pod dočasnou ochranou vrátane lehôt na uplatnenie nárokov z odporovateľných právnych úkonov počas trvania dočasnej ochrany neplynú.

19 Vychádzajúc z uvedeného, keďže v čase podania dovolania inštitút dočasnej ochrany bol poskytnutý v prospech žalovanej a nie žalobkyne, dovolací súd v danej súvislosti poznamenáva, že ust. § 17 ods. 7 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID - 19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení platnom a účinnom ku dňu podania dovolania sa nevzťahuje na dvojmesačnú lehotu na podanie dovolania, ktorá dovolateľke plynula v súlade s citovanými ustanoveniami Civilného sporového poriadku od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Navyše, lehota na podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je lehotou procesnoprávnou, ktorá je určená zákonom, pričom z kontextu ust. § 17 ods. 7 citovaného zákona je zrejmé, že zákonodarca z plynutia počas trvania dočasnej ochrany podnikateľa vylúčil lehoty na uplatnenie práva voči podnikateľovi pod dočasnou ochranou, teda lehoty hmotnoprávneho charakteru, nie lehoty procesné.

20 Vzhľadom k tomu, že dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne ako oneskorene podané, je neopodstatnený tiež návrh žalobkyne na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku podľa § 444 ods. 1 CSP a dovolací súd nie je povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom. (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2016 sp. zn. 3Cdo/616/2015).

21 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

22 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.